

عنوان مقاله:

مولفه های رئالیسم در داستان های علی اشرف درویشیان

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس بین المللی مطالعات زبان، ادبیات، فرهنگ و تاریخ (سال: 1399)

تعداد صفحات اصل مقاله: 15

نویسندگان:

سمیره همتی - استادیار دانشگاه پیام نور، گروه زبان و ادبیات فارسی، دانشگاه ایلام

عمران عظیمی - دانشجوی کارشناسی ارشد زبان و ادبیات فارسی

خلاصه مقاله:

خلق آثار ادبی بر پایه اصول مکتب های ادبی در ادبیات ایران، سابقه طولانی ندارد، با این حال؛ آثار زیادی از این دست نوشته و منتشر شده است. رئالیسم از جمله مکتب های ادبی مورد توجه در ایران است که نویسندگان زیادی آثار خود را بر پایه اصول این مکتب خلق کرده اند. ادبیات اجتماعی و سیاسی مشروطه، ذهنیت نویسندگان ایرانی را از جانب آرمان های ماورائی به سوی زندگی زمینی و انسان مدار سوق داد و با پیدایش روزنامه ها، نثر فارسی به سوی سادگی و واقعیت نگاری حرکت کرد. از نویسندگان پیرو این مکتب، علی اشرف درویشیان است. در این پژوهش با رویکردی توصیفی تحلیلی، مولفه های رئالیسم در داستان های وی جستجو و تحلیل شده اند. بررسی ها نشان می دهد که از میان این مولفه ها، موضوع داستان ها، شیوه روایت گری، شخصیت پردازی و توصیف، بیشتر به کار رفته اند و با توجه به بسامد بالای این مولفه ها میتوان گفت داستان های علی اشرف درویشیان کاملاً پیرو مکتب رئالیسم هستند. در این میان موضوع داستان های او عمدتاً به مسائل و واقعیات موجود در منطقه کرمانشاه (دوره پهلوی) همچون؛ فقر، بیکاری، ظلم و ستم خوانین محلی، خشونت علیه زنان اشاره دارد که بیشتر آنها به شیوه روایت گری و نقالی، در قالب شخصیت های فرودست جامعه و در مناطق غرب ایران بیان شده است.

کلمات کلیدی:

داستان، مکتب های ادبی، رئالیسم، علی اشرف درویشیان.

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1197195>

